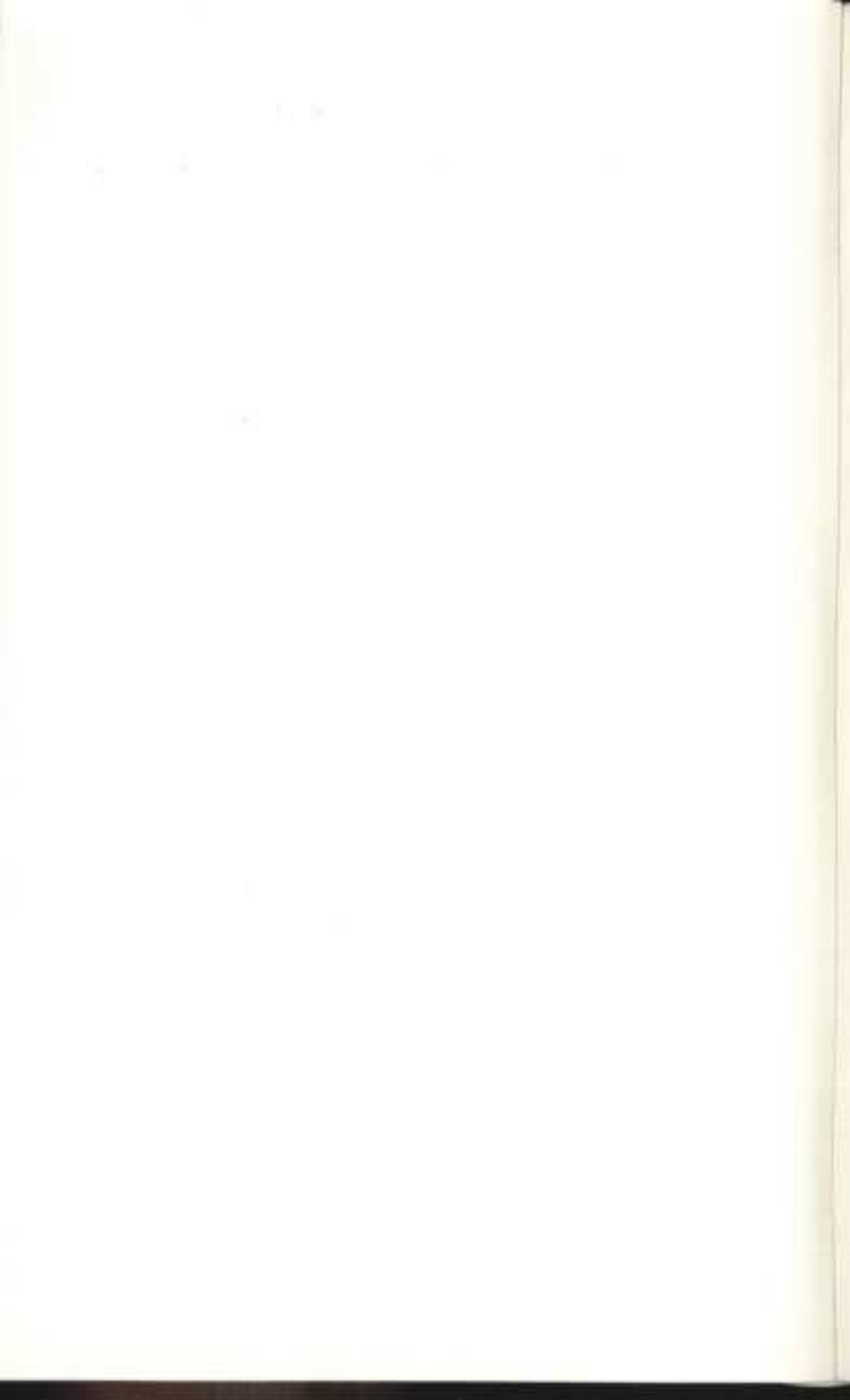


KYÛI-SHIDAI
STIGEN MED DE NI TRIN



Definition af de ni trin¹

1. – DE TRE HØJESTE TRIN.

1. *Den underfulde blomsts stil.*

„I Shinra, ved midnat, skinner Solen.“²

Det *underfulde* er det uudsigelige, det punkt hvor tankens vandring udsletter sig selv³. „Solen ved midnat“, er det stadig et begreb som ordet kan definere? Hvad kan man sige? Den *stil* som helt igennem er *fin fortryllelse*, hævet over enhver lovprisning, hos en blændende mester på vor vej, den *sindsbevægelse* hinsides alt bevidst [som den *stil* fremkalder], den *synsvirkning* der fremkommer ved en *stil* på et *trin* hinsides ethvert *trin*: heraf er det følgende, den *underfulde blomst* vil være gjort.

2. *Den stolte og dybe blomsts stil.*

„Sneen dækker tusind bjerge. Denne enlige tinde, hvorfor er den ikke hvid?“

En af de gamle sagde: „Fuji bjerget er højt, og sneen dér smelter aldrig.“ En kineser⁴ kritiserede dette udtryk og rettede det således: „Fuji bjerget er dybt, osv.“ I yderpunktet mødes højden med dybden. Der er grænser for højden. Dybden er umålelig. Følgelig må det dybe syn af tinden, der ene blandt tusinde sneklædte bjerge ikke er hvid, tror jeg være definitionen på den *stolte og dybe blomsts stil*.

3. *Den uforstyrret rolige blomsts stil.*

„I en sølvsål samle sne.“

Sne samlet i en sølvsål: nuancer af blændende hvidhed, af klart gennemsigtig renhed, af virkeligt stille og harmoniske former; således er, om jeg må sige det, det syn som frembydes ved den *uforstyrret rolige blomsts stil*.

II. – DE TRE MIDTERSTE TRIN.

4. *Den lodige blomsts stil.*

„I en lysende tåge går Solen ned, og de ti tusinde bjerge klæder sig i skarlagen.“

På den blå himmel Solens strålende plet, og i det fjerne perspektiv spillet af de ti tusinde bjerge: således er den *lodige blomsts stil*. Den udvikler sig fra den *storladne præcise stil* og repræsenterer allerede en indtrængen i *blomstens sfære*.

5. *Den storladne og præcise stil*⁶.

„Den beskriver med præcision virkningen af skyerne over bjergene og af månen over bølgerne.“

At give en præcis skildring af virkningen af skyerne over bjergene og af månen over bølgerne, det vil sige det *storladne* syn af den vidt udstrakte horisont og de grønne bjerge, det er netop målet for studiet inden for den *storladne og præcise stil*. Her ligger skillelinjen mellem fremskridt og tilbageskridt⁶.

6. *Den overfladiske men prydede stil.*

„Vejen er en vej, men den er ikke den almindelige vej⁷.“

Ved at trampe ad den almindelige *vej* vil man få at vide, hvilken *vej* det er *vejen*. Hvilket betyder: overfladisk endnu ved starten få prydningerne til at træde frem. Derfor gør vi også den *overfladiske men prydede stil* til den port, der giver adgang til studiet af de *ni trin*.

III. – DE TRE LAVESTE TRIN.

7. *Den stærke og nøjeregnende stil*⁸.

„Jernhammeren sætter i gang; det kostbare sværd kaster et koldt glimt.“

Jernhammerens bevægelse er [symbol] på den *stærke* bevægelses *stil*. Det kolde glimt fra det kostbare sværd er [symbol] på den *frosne stil*. [Denne *stil*] kan tilfredsstille selv en nøjeregnende kritiker⁸, ser det ud til.

8. Den stærke og voldsomme stil¹⁰.

„Tigeren er, tre dage efter sin fødsel, til sinds at æde en okse.“

Den energi, som tigeren lægger for dagen, tre dage efter sin fødsel, er [symbol på] styrke. At æde en okse er [et billede på] voldsomhed, siger man.

9. Den voldsomme og fordærvede stil¹¹.

„Egernets fem [evner].“

Confucius siger¹²: „Egernet har fem evner: klatre i træer, svømme gennem vandet, grave huller, springe og løbe, men hver af disse inden for de grænser, naturen har sat for et egern¹³.“ En kunst, som ikke tager hensyn til den detaljerede bevægelse, er voldsom og fordærvet.

I HVILKEN RÆKKEFØLGE STUDERE DE NI TRIN.

Først de midterste *trin*, derpå de højeste *trin*, endelig de laveste *trin*. Lad mig forklare dette. Når man går gennem den første port, der giver adgang til vor vej, omsætter man i praksis *bemærkningerne* vedrørende øvelserne i de *to elementer*: Dette er den *overfladiske men prydede stil*. Takket være et dybere studium af disse *bemærkninger* udvikler den *overfladiske stil* snart *prydnings*, og i en stadig fremadskriden når man ind på den [virkelige] *vej*: Dette *trin* er allerede den *stordannede og præcise stil*. Så studerer man det hele [repertoire], man gennemløber *vejen* i hele dens længde og bredde, og snart høster man alle frugterne: dette er den *ladige blomst*. Dette var *trinene* [som stiger gradvis, alt efter ens kendskab] fra de *to elementer* til de *tre typer*.

Det øjeblik, hvor man er lige ved at nå ubesværethedens *trin* og *blomsten*, som fremkalder *sindsbevægelse*, er det kritiske punkt, hvor det ses, om man har tilegnet sig lovene for *blomsten* på vor *vej*. På dette *trin* overskuer ens blik de tre hidtil tilbagelagte *trin*, og man sætter sig til rette i en vellykkethed af højere kvalitet [som karakteriseres] af ubesværethed og mestren: Det er den *uforstyrret rolige blomst*. Højere oppe præsterer man en tolkning med *fin fortryllelse* på det højeste *trin*, og ens *måde* [viser sig] ved en *synsvirkning*, som ligger på midelvejen, (hvor) det substantielle og det ikke-substantielle¹⁴ [er i ligevægt]: Det er den *stolte og dybe blomsts stil*. Endnu højere

oppe bliver ordet afmægtigt, man viser i sin kunst det mønster, som man bærer i sit sind, af den *underfulde måde* som ikke kender til dobbeltheds¹⁵. Det er den *underfulde blomsts stil*. Den er endemålet for den højeste vej i den allersidste hemmelighed.

Således må udgangspunktet [for anvendelsen] af de forudgående *bemærkninger* være den *storladne og præcise stil*. Den repræsenterer grundlaget for vor kunst, og det er her, frøet af den universelle forståelses *blomst* viser sig, *storladen* og *præcis*. Og følgelig er det her, skillelinjen ligger mellem fremskridt og tilbagegang, fra og med [denne *stil* kaldet] *storladen og præcis*¹⁶. Hvis man da når frem til at sikre sig *blomsten*, vil man hæve sig til den *lødige blomsts stil*; når man ikke frem dertil, vil man synke ned til de tre laveste *trin*.

Med hensyn til de tre laveste *trin* [som udgør] den heftige strømning¹⁷ i musik-underholdningerne, vil man gradvis lære at skelne mellem dem; under studierne er deres betydning minimal. Dog, når man een gang har hævet sig fra de tre midterste *trin* til *blomstens* tre højeste *trin*, og man har sikret sig den *underfulde blomst* på ubesværetthedens *trin*, dersom man da vandrede tilbage og for sjov gik ind på *stilen* på de tre laveste *trin* og anvendte dem [i denne *ånd*], ville man dér kunne opnå en *måde* som er i en dæmpet *stil*. Dog har der til enhver tid blandt de talentfulde kunstnere, som har hævet sig lige til *blomstens* tre højeste *trin*, altid været skuespillere, som ikke har formålet at stige ned til de tre laveste *trin*. Dem gælder talemåden: „Den store elefant ville ikke kunne fjase i harens spor.“ Det synes i virkeligheden som om den fuldstændige cyklus, altså først de midterste *trin*, dernæst de højeste *trin* og endelig de laveste *trin*, aldrig er blevet virkeliggjort, om da ikke i min afdøde faders *stil*. Mange har på den anden side *søjle*-kunstnerne i en trup været, som efter at have drevet deres studier så vidt som til den *storladne og præcise stil*, ikke engang har kunnet hæve sig til den *lødige blomst*, og som, nedsunket til de tre laveste *trin*, til syvende og sidst ikke har formålet at skabe sig en plads i verden. Og sluttelig, så er der jo i vore dage på vor *vej* folk som udøver deres kunst med de tre laveste *trin* valgt som udgangspunkt for deres studier. Mange er følgelig de af vore kolleger, som står uden for de *ni trin*.

Der er altså tre måder at nærme sig de tre laveste *trin*. Kun en talentfuld kunstner med en *fuldt behersket stil*, som har studeret *vejen* med de midterste *trin* som sin begyndelse [og hævende sig] derpå til

de højeste *trin* og [nedadvandrende] endelig til de laveste *trin*, kan selv på de tre laveste *trin* frembringe en *synsvirkning* af høj kvalitet. Den som måtte være nået ind på de tre laveste *trin* med udgangspunkt i den *storladne og præcise stil* fra de midterste *trin*, vil forblive inde-lukket inden for grænserne af den *stærke og nøjeregnende stil* og den *stærke og voldsomme stil*. Tilbage bliver de skuespillere, som til ingen som helst nytte er trådt ind via de tre laveste *trin*; deres *måde* er uden for enhver *vej* og har intet navn, og man ville have svært ved at hæv-de, den befinder sig inden for de *ni trin*. De [skuespillere] begrænser deres stræben til de tre laveste *trin*, men det *trin* [som de står på] har ingen plads noget sted, om så blot inden for de tre laveste *trin*. Det er herefter så meget mere utænkeligt, at de nogensinde skulle kunne nå frem til, lad os sige, de midterste *trin*.

